

Chương 11

Phu quân và Huỳnh trưởng

Về chuyện Yên Tư Thành đẹp trai con nhà giàu trong mắt Châu Tình sao lại chằm Lý Viện Viện bé bự ngốc nghếch trong mắt Châu Tình, trên đường đi tàu điện ngầm từ trường đến trung tâm thành phố, Châu Tình đã hỏi chuyện này hết năm lần, cuối cùng đều bị Lý Viện Viện thần nhiên chuyển chủ đề. Tuy không có được đáp án mình muốn, nhưng Châu Tình vẫn cảm thấy trò chuyện với Lý Viện Viện rất vui.

Khi họ dạo phố được một lúc, Châu Tình bỗng hiểu ra, dọc đường cô bô lô nói bla bla một tràng, nhưng cô vốn không phải là người dẫn dắt chủ đề.

Nhưng hiện tại nhận biết này đã không còn quan trọng, vì Châu Tình nhìn thấy quần áo, giày và túi xách.

Thích đẹp là bản tính của con gái, bất kể là con gái thời đại nào.

Ánh mắt của Lý Viện Viện cũng bất giác bị số quần áo đếm không hết thu hút. Lý Viện Viện nhìn Châu Tình lúc thì lấy ra một chiếc áo thử lên người mình, lúc lại tìm một chiếc quần đo trên chân mình, nàng cũng bắt chước Châu Tình lựa một chiếc thử lên người.

Quần áo ở đây đều không cần cắt vải đem may, toàn bộ đều là hàng có sẵn sao?

Nhưng như vậy có vừa không... Chiều rộng vai cũng tương đương, nhưng ngực quá nhỏ, chiều dài cũng tương đương, nhưng bụng phải cắt bớt một miếng thịt lớn mới chui lọt...

Châu Tình nhìn nàng: “Cậu thích cái này à, kiểu này cũng được, mình tìm giúp cậu xem có size lớn không nha.” Ngón tay cô tức tốc chui vào giá áo, “Không có, chỉ có size L là lớn nhất.” Cô lấy ra một chiếc thử lên người Lý Viện Viện, “Không được, nhìn vẫn thấy hơi nhỏ.”

Lý Viện Viện kéo áo: “Ở đây không đo may được sao?”

Châu Tình lờm nàng: “Cậu nói xem có được không... Cậu coi thử mình mặc cái này có đen quá không?”

Lý Viện Viện trả lời rồi quay đầu thử thêm mấy chiếc áo, cuối cùng tuyệt vọng hiểu ra, quần áo ở đây đều rất nhỏ, nàng mặc không vừa...

Nhưng hoa văn này thật sự rất đẹp, nếu là lúc trước nhất định nàng sẽ mặc vừa...

Lý Viện Viện lắc đầu, nhìn vào chiếc gương không lồ trước mặt, áo sơ mi tay ngắn quần jean, quần áo rất giản dị, nhưng thân hình này cực kì xinh đẹp

mà, bụng là điểm cao nhất của cơ thể khi nằm, có thể vẽ nên một đường cong hoàn hảo từ cổ họng đến mắt cá chân. Tuy người ở đây luôn nhấn mạnh rằng tròn trịa không đẹp, nhưng theo thẩm mỹ truyền thống của Lý Viện Viện, nàng vẫn cảm thấy hiện giờ không có chỗ nào mình không đẹp cả.

Nàng nghĩ mình vì cuộc sống mà hòa theo tập quán của thời đại này, nhưng không cần thiết phải vì ánh mắt của người khác mà a đua theo thẩm mỹ của họ.

Cơ thể khỏe mạnh, mặt mũi phú quý, đây là thứ lúc trước nàng luôn mơ ước. Bởi vậy ông trời đã ban cho nàng thì nàng phải quý trọng, con người không thể thay lòng đổi dạ, đòi hỏi quá nhiều được.

Châu Tình mua hai chiếc áo, nhưng màu mua sẫm không giảm lại còn tăng, kéo Lý Viện Viện đi mua thêm một chiếc quần và một đôi giày, Châu Tình xách không hết bèn nhét cho Lý Viện Viện hai chiếc túi nhờ nàng xách giúp.

Lý Viện Viện chớp mắt mấy lần mới đón lấy chiếc túi trong tay Châu Tình.

Đây là... lần đầu tiên nàng xách đồ giùm người ta.

Châu Tình đi một rên rỉ đau chân, sau khi ngồi xuống một cửa hàng thức ăn nhanh bèn xoa tay nói: “Viện Viện mua giùm mình một ly Coke, mình không xong rồi, chân mình sắp gãy rồi.” Lý Viện Viện lại ngơ ngác nhìn Châu Tình một hồi mới cảm ví tiền đi mua Coke.

Giúp người ta chạy việc mua đồ, đây... cũng là lần đầu tiên...

Lúc xếp hàng bị người phía sau không ngừng đẩy tới phía trước, lúc sắp tới lượt lại có một người ở đâu chui ra chen vào hàng, trả tiền mua đồ uống xong còn phải tự bung về, những điều này... đều là lần đầu tiên.

Về đến bàn, Châu Tình vừa lướt weibo vừa vui vẻ bung coke uống.

Lý Viện Viện hơi ngây người, Châu Tình liếc nhìn nàng: “Cậu làm sao vậy?”

“Có cảm giác...” Lý Viện Viện chùi giọt Coke ngoài miệng ly của Châu Tình, “Có cảm giác hôm nay cuộc sống mới bắt đầu.”

Châu Tình không buồn ngược mắt: “Cậu lại u sầu vì nhìn thấy ánh nắng chói chang rồi à? Đại tài nữ của khoa Văn chúng ta có cần làm một bài thơ ngay bây giờ không?”

Thật ra hiện giờ Lý Viện Viện cũng rất muốn làm thơ, nhưng nhìn cửa hàng thức ăn nhanh vẫn ồn ào như cũ, nàng uống một hớp Coke, để mùi vị kích thích ngập tràn trong miệng: “Không làm đâu.”

Cuộc sống này hình như chẳng thích hợp ngâm thơ vịnh phú, nàng vẫn nên hòa nhập vào cuộc sống này thì hơn.

Tính đến hiện giờ đã là ngày thứ năm tới thế giới này, cuối cùng Lý Viện Viện cũng hơi có cảm giác chân thực rằng mình đang sống trong một thế giới

khác. Có lẽ vì không có Tư Thành, không có ai chiều theo thói quen trước đây của nàng, đối đãi với nàng như trước đây.

Di động của Lý Viện Viện đột nhiên rung lên, nàng lấy ra xem, là điện thoại của Yên Tư Thành gọi đến: “Tư Thành.”

Châu Tình ở đối diện mắt sáng rực, chăm chăm nhìn Lý Viện Viện.

“Điện hạ, chiều nay thuộc hạ tan học rồi...” Giọng Yên Tư Thành nghe hơi yếu ớt, chắc đi học rất mệt, “Điện hạ có muốn ăn gì không, thuộc hạ đem về.”

“Ta...” Vừa mở lời bỗng bên cạnh có một đứa bé òa khóc, âm ỉ đòi ăn cánh gà. Lý Viện Viện khẽ nghiêng người, cố tránh tạp âm, “Hôm nay ta và Châu Tình đang dạo phố ở ngoài. Ta có để một tờ giấy trên bàn.”

Nói xong, một lúc sau cũng không thấy bên kia có phản ứng.

Lý Viện Viện cầm di động xem thử, màn hình đen sì, nàng có ấn thế nào cũng không sáng lên được.

Châu Tình nhìn sang, trông còn hụt hẫng hơn cả Lý Viện Viện: “Hết pin rồi à?”

Hết... pin?

“Hình như là vậy.”

“Mịa, cậu ra ngoài sao không sạc di động? Mình còn muốn hóng chuyện nữa mà!” Châu Tình cắn ống hút, rầu rĩ nói, “Nói chứ, cậu và Yên Tư Thành thật sự yêu nhau à?”

Lần thứ sáu rồi...

Lý Viện Viện im lặng không đáp, Châu Tình tiếp tục hỏi: “Vậy mấy hôm nay cậu ngủ ở đâu, không phải ở chung với Tiểu Bàn gì đó chứ, tên cậu ta nghe chẳng có cảm giác tồn tại gì hết. Cho một cái tên chính thức được không?”

“Mình nhớ cậu ấy họ Giang.”

“Tên cũng không biết à? Những chuyện khác thì sao, như là chuyên ngành nào, năm thứ mấy gì đó ? Tính cách ra sao, sở thích là gì, có bạn gái chưa?”

Lý Viện Viện dờ người trước một hệ thống các câu hỏi: “Không biết.” Lý Viện Viện thật sự chưa từng tìm hiểu tên thật của Tiểu Bàn, những chuyện khác càng không biết nhiều.

Châu Tình dựa vào ghế: “Vậy cậu thích cậu ta chỗ nào?”

“Chắc là... vừa gặp đã thích.”

Châu Tình bĩu môi: “Tuy không biết Tiểu Bàn của cậu trông làm sao, nhưng nghe cái tên này, nếu là con người chắc xác suất vừa gặp đã thích Yên Tư Thành lớn hơn nhiều.”

Lý Viện Viện uống Coke, cuối cùng cũng trả lời thẳng vào câu hỏi: “Mình và Tư Thành không có khả năng đâu.”

Châu Tình lấy làm lạ: “Tại sao? Cậu sợ Yến Tư Thành không thích cậu à? Hay cậu không thích Yến Tư Thành?”

“Không liên quan tới những chuyện đó, có điều...”

Có điều... thế nào?

Lý Viện Viện cũng không nói được.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, trong hoàn cảnh sống của Lý Viện Viện, không hề có ai cho nàng biết nàng và Yến Tư Thành có khả năng trở thành phu phụ. Dù nàng không được sủng ái nhưng cũng là Công chúa, vì thân phận này nên đối tượng hôn nhân của nàng chỉ có thể là Vương tôn quý tộc hoặc Hoàng thất của quốc gia khác. Nếu có người cả gan nghị luận hôn sự của Công chúa bừa bãi, còn nói rằng nàng có gian tình với Thị vệ trưởng, đó là tội chém đầu, nói không chừng còn liên lụy Yến Tư Thành bị phạt nặng lưu đày biên cương.

Đối với nàng, Yến Tư Thành đúng là không giống những người hầu khác, vì chàng và nàng cùng nhau trưởng thành từ nhỏ, chàng lại lớn hơn nàng năm tuổi, đa phần nàng đều dùng thái độ đối với huynh trưởng để đối đãi với chàng. Yến Tư Thành là người nhà, nhưng Lý Viện Viện chưa bao giờ nghĩ chàng sẽ trở thành phu quân cùng mình cử án tề mi*.

(*) Cử án tề mi: Nâng khay ngang mày, dùng để ví về người vợ tôn trọng chồng, hoặc vợ chồng cùng tôn trọng và thương yêu lẫn nhau.

Có lẽ Yến Tư Thành cũng chưa từng có ý nghĩ này.

Lý Viện Viện nói: “Tóm lại là không có khả năng đâu.”

Châu Tình cắn ống hút, hực hăng: “Vây Tĩnh Ninh phải thất vọng tràn trề rồi. Các cậu yêu nhau tốt biết bao nhiêu, cứ như chuyện Hoàng tử và cô bé Lộ Lem ấy.”

Hoàng tử... và cô bé Lộ Lem à...

Lý Viện Viện cười cười nhưng không đáp.

Đạo phố tới ba giờ chiều, Lý Viện Viện và Châu Tình vào cửa hàng mỹ phẩm, Châu Tình đi mua kem dưỡng da, Lý Viện Viện nhìn phấn má hồng trong quầy trưng bày, trong phấn má hồng màu đỏ nhạt có bột vàng lấp lánh, Lý Viện Viện nhìn nó không dời bước nổi.

Trước đây nàng bệnh tật, sắc mặt luôn tái nhợt, phấn đỏ luôn là thứ nàng thích nhất, nàng tự phụ rằng đã từng dùng tất cả loại phấn tốt nhất của Đại Đường, nhưng chưa bao giờ thấy loại lấp lánh thế này. Nàng không cần thử đã quay người hỏi: “Gói cái này lại giúp tôi.”

Nhân viên cửa hàng viết một tấm phiếu cho nàng.

Lý Viện Viện ngơ ngác một lúc mới hiểu ra quy trình mua sắm ở đây.

Đi dạo cả buổi, trong tay cuối cùng cũng xách được món đồ thuộc về mình, Lý Viện Viện rất vui. Hôm nay nếm trải được quá nhiều lần đầu tiên trong đời khiến Lý Viện Viện cảm thấy rất mới mẻ.

Nhưng nhìn ví tiền của Yên Tư Thành, Lý Viện Viện cũng suy ngẫm, nàng không thể để Tư Thành nuôi mãi, tốt xấu gì thì lúc trước trong phủ Công chúa nàng chính là người phát lương cho người hầu, nàng nuôi họ nên mới yên tâm thoải mái được hầu hạ, hiện giờ ngược lại là không được.

Nàng phải tìm một cách kiếm tiền.

Bên kia Châu Tình mua kem dưỡng da quay lại, thấy nhãn hiệu túi giấy Lý Viện Viện cầm trong tay, rõ ràng hơi sừng sốt: “Mọe, cậu giàu xổi rồi à?”

Lý Viện Viện lờ mờ hiểu ra món đồ hôm nay đã vượt quá mức chi tiêu của “Lý Viện Viện” trước kia. Lúc ở Đại Đường nàng không có khái niệm tiền bạc, hiện giờ đổi thành thời đại dùng “giấy” mua đồ nàng lại càng không có khái niệm, nhưng sau khi nghe Châu Tình nói, Lý Viện Viện thầm ghi nhớ mức giá này trong lòng, món này đắt quá, bởi vậy sau này không được mua những thứ có mức giá này nữa.

Chưa chờ Châu Tình phát biểu cảm nghĩ xong, di động cô đổ chuông, Châu Tình đẩy đồng hồ trong tay vào lòng Lý Viện Viện, luống cuống nghe điện thoại: “Trương Tĩnh Ninh, không phải con ranh nhà cậu đang đi học sao?”

“Trời ơi, Châu Tình, Lý Viện Viện có bên cạnh cậu không?”

Châu Tình ngẩn ra: “Có đây.”

“Yên Tư Thành nhà cô ấy đi tìm đến phát điên rồi kìa, thằng cha đó còn lôi mình ra khỏi giảng đường ngay trong giờ học nữa! Giờ thầy ghét mình lắm đây nè! Cậu mau kêu Lý Viện Viện nghe điện thoại đi! Ê, cậu đừng vội, đừng có giật điện thoại của tôi chứ...” Còn chưa dứt lời, điện thoại bên kia đã đổi chủ: “Alô?”

Giọng nam trầm thấp truyền đến, Châu Tình nhìn Lý Viện Viện tròn vo trước mặt còn chưa phản ứng kịp.

Giọng nói vội vã bên kia cuống cuống truyền tới: “Thiên Ninh? Cô đang ở đâu? Tôi tới đón cô.”

Châu Tình chớp mắt nhìn Lý Viện Viện trước mặt mình, vì đang ôm đồng hồ nên càng tròn trịa hơn, nhất thời còn hơi ngơ ngác: “Cô ấy đang ở bên cạnh tôi, cậu chờ chút.” Châu Tình lại luống cuống ôm đồ trong lòng Lý Viện Viện về, sau đó đưa điện thoại cho nàng: “Mọe, cậu còn nói hai người không có gian tình nữa thì có ma cũng không tin.”

Lý Viện Viện không đáp một lời, thật thà nghe điện thoại: “Alô?”

“Thiên Ninh!” Tiếng gọi này tựa như ánh nắng xua tan mây đen vạm vỡ, giọng Yến Tư Thành hòa với tiếng mắng mỏ của Trương Tĩnh Ninh trong điện thoại truyền vào tai Lý Viện Viện, “Cô đang ở đâu? Có gặp nguy hiểm không, tôi tới đón cô.”

“Tu Thành.” Lý Viện Viện né ánh nhìn soi mói của Châu Tình, bước sang một bên, “Tôi chỉ ra ngoài đi dạo thôi, không sao đâu, lúc nãy điện thoại hết pin nên không nói tiếp với anh được, nhưng lúc sáng khi ra ngoài tôi có để một tờ giấy trên bàn rồi mà, anh có thấy không?”

Yến Tư Thành bên kia im lặng, đương nhiên chàng không nhìn thấy.

Yến Tư Thành vừa tan học liền gọi điện cho Lý Viện Viện, nhưng nghe chỗ Lý Viện Viện truyền tới một tiếng khóc òa rồi cúp máy, tiếp đó chàng có gọi thế nào cũng không được, lòng Yến Tư Thành nóng như lửa đốt, nào còn thời gian về nhà đọc tờ giấy Lý Viện Viện để lại. Không dễ gì mới trăm đắng ngàn cay tìm được Trương Tĩnh Ninh, lúc này mới có tin của Lý Viện Viện.

“Cô bình yên vô sự là được rồi.”

Trương Tĩnh Ninh vẫn đang nói phía sau: “Xác nhận rồi chứ gì! Yên tâm rồi chứ gì! Chỉ là đi chơi thôi, không sao rồi chứ gì! Mới có bao lâu đâu, cậu có cần làm quá vậy không? Mau trả điện thoại cho tôi, tôi phải quay lại lớp nữa! Cậu có thấy mặt thầy giáo lúc cậu lòi tôi ra không? Thầy mà cho tôi rớt môn này, cậu có tin tôi bắt cóc Lý Viện Viện nhà cậu đem bán ngay và luôn không?”

Cúp máy, Lý Viện Viện đón ánh mắt quan sát của Châu Tình bước sang kia.

“Hà hà.” Châu Tình cười nhẹ, “Tối nay về phòng một chuyến đi, chúng ta phải bàn luận cuộc đời một chút.”